

Arrest

nr. 135 721 van 19 december 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. GUTIERREZ DIAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U bent geboren op 16 mei 1995 te Kilinchi, regio Astrakhan, maar woonde de laatste jaren voor uw vertrek uit de Russische Federatie in Stariye Atagi, republiek Tsjetsjenië.

Uw vader, die u zich niet kunt herinneren, zit een langdurige gevangenisstraf uit.

Uw ouders zijn gescheiden, en uw moeder hertrouwde. Ze kreeg 2 kinderen met haar nieuwe partner.

Uw moeder kende hierdoor in Tsjetsjenië problemen met haar familie.

Daarom vertrok ze samen met uw halfbroer en halfzus naar het buitenland met de hulp van uw grootmoeder.

U werd sinds jonge leeftijd opgevoed door uw grootmoeder langs moederszijde en een oom.

Toen u 12 jaar oud was, vertrok u samen met uw grootmoeder en twee zussen uit Tsjetsjenië om uw moeder te vervoegen.

Jullie dienden in Polen noodgedwongen een asielaanvraag in. U verbleef er 8 maanden.

Intussen diende uw moeder op 7/6/2006 een asielaanvraag in bij de Belgische instanties omwille van een vrees voor de ordediensten in Tsjetsjenië.

Deze werd op 4/4/2007 afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, vanwege de ongeloofwaardigheid van uw moeders recente herkomst uit Tsjetsjenië, meer bepaald uit Starije Atagi.

Ze ging tegen deze beslissing niet in beroep.

Op 17 september 2007 diende uw moeder een tweede asielaanvraag in waarbij ze zich beriep op dezelfde motieven.

Deze tweede aanvraag werd op 12 maart 2008 door het CG afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming, die in beroep door de RvV werd bevestigd, waarna het cassatieberoep bij de Raad van State werd verworpen.

Op 29 april 2008 kwam u in het kader van een Dublin-gezinshereniging samen met uw grootmoeder en zussen aan in België met het oog op een hereniging met uw moeder.

Uw grootmoeder diende in België een asielaanvraag in op 5 mei 2008, waarvoor ze zich grotendeels baseerde op de problemen die uw moeder gekend zou hebben.

Deze werd op 28/04/2009 afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, die ook door de RvV bevestigd werd.

Op 20 mei 2009 diende uw moeder een derde asielaanvraag in bij de Belgische instanties.

Hierbij gaf ze toe tijdens de voorgaande asielaanvragen gelogen te hebben. Ze gaf aan dat ze hertrouwd was met een tadjiek, dat ze lange tijd in Moskou woonde, maar problemen kreeg met haar familie toen deze vernamen van haar gemengde huwelijk.

Deze aanvraag werd door de DVZ afgesloten met een beslissing tot weigering van inoverwegingname, bijlage 13 quater.

Ze ging tegen deze beslissing niet in beroep.

Op 29 december 2011 diende uw moeder nogmaals een asielaanvraag in, die werd afgesloten met een technische weigering op 15 oktober 2012.

Ook uw grootmoeder diende een tweede asielaanvraag in, op 09/02/2012, die echter later die maand met een technische weigering werd afgesloten.

Op 25 oktober 2012 dienden uw moeder en grootmoeder samen respectievelijk een vijfde en een derde asielaanvraag in, waarvoor ze zich wederom baseerden op een vrees jegens familie.

Ter staving van hun relaas legden ze een bevestigende verklaring voor van uw moeders schoonzus en een buurvrouw.

Deze asielaanvragen werden op 29 oktober 2012 afgesloten met een weigering tot inoverwegingname, gekend als een bijlage 13 quater.

Ook tegen deze beslissingen gingen ze niet in beroep.

Intussen liep u in België school.

U leerde een jonge Belg van Tsjetsjeense herkomst kennen, B.S., waarmee u een relatie begon, dit tegen de zin van uw moeder. U kreeg ruzie met uw moeder en verbrak alle contact.

Uw moeder zou intussen samen met uw grootmoeder, uw minderjarige half-broer en (half-)zussen asiel hebben aangevraagd in Duitsland.

U trok in bij B.S. en diens ouders in Hasselt. Kort nadien raakte u zwanger.

In september 2013 keerde B.S.'s moeder terug naar Tsjetsjenië voor een bezoek.

Na haar terugkeer naar België veranderde de houding van het gezin S. ten opzichte van u. U werd mishandeld.

In november vluchtte u weg van uw partner en diens familie.

U vroeg op 25 november 2013 asiel aan bij de Belgische instanties.

U heeft sinds 2008 België niet verlaten.

U vreest bij terugkeer naar Tsjetsjenië net als uw moeder problemen te kennen omdat u een alleenstaande moeder bent.

U heeft inmiddels opnieuw contact met uw moeder.

Op 7 februari 2014 beviel u in Marche-en-Famenne van een dochtertje, S.I..

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw vervallen internationaal paspoort, een kopie van een verklaring van S.G. in verband met de problemen van uw moeder, een handgeschreven briefje, en enkele medische documenten ter staving van uw zwangerschapsopvolging. Eerder legde u al uw geboorteakte voor.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd,

blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u in Tsjetsjenië in een moeilijke situatie terecht zou komen omwille van de problemen die uw moeder er gekend heeft.

U kan naar eigen zeggen ook niet terugkeren omdat u er reeds lange tijd weg bent.

U haalde nog relationele problemen aan met uw ex-echtgenoot, die de Belgische nationaliteit heeft.

Er werd echter vastgesteld dat uw vrees ongegrond is.

Zo baseert u zich voor uw eigen asielaanvraag hoofdzakelijk op de moeilijkheden die uw moeder in Tsjetsjenië zou gekend hebben (CGp13, p21-23).

De Belgische asielinstanties zijn in het kader van de asielprocedures van uw moeder en uw grootmoeder reeds meermaals tot de vaststelling gekomen dat aan de verschillende versies van het asielrelaas van uw moeder en grootmoeder geen geloof kan worden gehecht.

U brengt geen overtuigende nieuwe elementen aan die de voorgaande beoordeling van deze asielaanvragen drastisch kan wijzigen.

U bent immers zelf slechts onaannemelijk vaag op de hoogte van welke moeilijkheden uw moeder precies zou gekend hebben.

Zo antwoordde u toen u gevraagd werd naar de problemen van uw moeder aanvankelijk: "Ik weet dat niet. Ze werkte in Grozny en kreeg problemen (CGp11)".

Wanneer gevraagd werd wat voor problemen uw moeder dan precies kreeg, stelde u slechts: "ze werd lastiggevallen door mannen. Tsjetsjeense mannen" (CG p11-12), gevolgd door: "ik weet zelfs niet of het Tsjetsjenen waren, normaal zouden het Tsjetsjenen moeten zijn in Tsjetsjenië, mijn moeder heeft me niet alles verteld. Ik heb maar een paar lijntjes doorgenomen, en het verhaal gehoord van mijn moeder waarom ze vertrokken is" (CG p12).

Wanneer u naderhand werd gevraagd om de door u voorgelegde verklaring toe te lichten, kwam u niet verder dan: "ik begreep dat ze verkracht werd en ergens naartoe gebracht werd", om de vraag waar ze naartoe gebracht werd slechts te beantwoorden met: "ik weet dat niet" (CG p15).

Uw verklaringen zijn dan ook bijzonder vaag te noemen (cfr p18).

Voorts blijkt dat u zich voor uw verklaringen slechts baseert op wat u zou gelezen hebben in het document dat u via via kon bekomen (op uw uitdrukkelijke vraag, met het oog op uw asielprocedure, CG p12), en wat u van uw moeder zou vernomen hebben (CG p12, p14, p23), hoewel het niet jullie gewoonte is om over zulke zaken te spreken en u zich zelf nooit beter geïnformeerd heeft bij uw moeder of grootmoeder (CG p13, p15, p22).

Hoewel begrip kan worden opgebracht voor het feit dat u uw land van herkomst op jonge leeftijd verliet (u was toen 12), kan niettemin redelijkerwijze worden verwacht dat u in de daaropvolgende jaren met uw moeder en grootmoeder gesproken zou hebben over wat hen ertoe gebracht heeft een dergelijk ingrijpende beslissing als een vlucht uit het herkomstland te nemen.

De vaststelling dat u dermate slecht op de hoogte bent van de problemen die uw moeder zou gekend hebben en zich hier evenmin op doortastende wijze over informeerde, hoewel u inmiddels weer contact heeft met uw moeder (CG p6-7), tast de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees (en eveneens die van uw moeder) op drastische wijze aan.

Bijgevolg heeft u ook niet weten aantonen dat u en/of uw moeder een reëel risico op vervolging zouden lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie bij een eventuele terugkeer naar de Russische Federatie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van

strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen.

Uw vervallen internationaal paspoort en uw geboorteakte bevatten uitsluitend identiteitsgegevens, die hier echter niet betwist worden.

De medische attesten en verslagen bevatten louter informatie aangaande uw zwangerschap, die evenmin ter discussie staat.

Uw bijkomende verklaring handelt slechts over een aanpassing van uw verklaringen in verband met de vrouw die u de dag van het gehoor vergezelde, wat irrelevant is met betrekking tot de door u aangebrachte asielmotieven.

U verwijst in uw geschreven verklaring nog naar het attest van S.G., en deelt slechts mee dat u niet weet op welke manier de verklaringen van uw moeder werden nagetrokken. Uw bijkomende verklaring is dan ook niet dienstig.

Verder kan de verklaring van S.G., waarin een nieuwe versie van de problemen van uw moeder uit de doeken wordt gedaan, die overigens geen enkele ondersteuning vindt in het asieldossier van uw moeder of grootmoeder, niet overtuigen.

Het is vooreerst duidelijk dat het geen origineel document betreft, wat de bewijskracht ervan drastisch herleidt. Kopies zijn immers vatbaar voor eenvoudig knip – en plakwerk.

Bovendien strookt ook de inhoud van het document niet met de verklaringen die uw moeder en grootmoeder in het kader van hun veelvuldige asielprocedures hebben afgelegd.

Er dient nog benadrukt te worden dat documenten slechts volledige, geloofwaardige, logische verklaringen kunnen ondersteunen, doch deze niet vervangen.

Er kan aan deze verklaring in de gegeven context dan ook geen enkele bewijswaarde worden gehecht.

Wat uw langdurig verblijf in België betreft, hetgeen u zou hinderen bij terugkeer, dient opgemerkt dat deze redenen geen uitstaans hebben met de vluchtelingenconventie, noch met de reglementering betreffende de subsidiaire bescherming.

Wat de door u aangehaalde elementen betreft, verwijs ik dan ook naar de geëigende procedures, met name procedures gebaseerd op artikelen 9 bis en 9ter van de Vreemdelingenwet.

Ook de door u aangehaalde relationele problemen die u zou gekend hebben met de vader van uw kind kunnen geen aanleiding geven tot internationale bescherming.

Aangezien de door u aangehaalde problemen zich in België manifesteerden en uw echtgenoot permanent verblijf houdt in België, kunnen deze immers niet verklaren waarom u niet naar de Russische Federatie zou kunnen terugkeren.

Bovendien blijkt uit uw verklaringen tijdens uw gehoor door het CG dat u wel degelijk traditioneel gehuwd was met uw echtgenoot op het ogenblik van uw zwangerschap (CGp3), en niet, zoals eerder bij de DVZ aangegeven, ongehuwd (vragenlijst 3.4 en 3.5).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 7 augustus 2014 (zie p. 3) aan dat *“de vrezen van vervolgingen staan in het gehoor van CGVS”* (sic).

Zij verwijst naar haar verklaringen waarin zij stelde dat haar moeder verkracht werd en daarna een relatie had met een man zonder te trouwen. Zij stelt (zie p. 3) : *“de oom van haar moeder wilde haar vermoorden en de hele gezin “I.” was tegen haar moeder omdat ze de tradities niet respecteert”* (sic).

Zij herhaalt dat zij haar gezin vreest (zie p. 3): *“ik vrees in feite alle familieleden aan de kant van mijn moeder, alle I.’s. We zijn allemaal I., en de oom ook, en mijn moeder heeft zoiets gepleegd, dus onze familieleden aan de kant van mijn moeder waren allemaal tegen ons”*.

Verzoekster laat gelden dat vrouwen in *“Tsetjsenië”* (sic) minder rechten hebben dan mannen, dat ze minder vrijheid hebben en geen relatie met een man mogen hebben tenzij ze trouwen.

Verzoekster benadrukt dat de vervolgingen ook door familieleden kunnen worden gepleegd.

Volgens verzoekster kan een asielaanvraag worden ingediend wegens de situatie van haar moeder (zie p. 3): *“...la crainte du réfugié ne doit pas nécessairement se fonder sur son expérience personnelle. Elle peut aussi être motivée par la situation vécue par des membres de son groupe social, familial, religieux, racial ou politique. Les persécutions subies par des tiers ayant un profil similaire peuvent laisser penser que l’intéressé est une victime potentielle de l’auteur de la persécution”*.

Zij vindt het (zie p. 3) *“duidelijk dat verzoekster vreest problemen te hebben in het geval van een terugkeer naar Tsjetsjenië.*

“Bovendien maakt zij deel uit van de specifieke sociale groep “vrouwen” die niet dezelfde rechten hebben volgens de tsjetsjeense tradities” (sic).

Volgens haar is (zie p. 3) *“de toestand van vrouwen in Tsjetsjenië steeds meer vernederend”*, wat ook zou blijken uit een verslag van *“Centre de défense des droits de l’Homme ‘Mémorial’ et du Comité ‘Assistance civique’”*.

Verzoekster vraagt aan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en van haar de vluchtelingenstatus te erkennen.

2.1.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster een verslag van *“Centre de défense des droits de l’Homme ‘Mémorial’ et du Comité ‘Assistance civique’”* dd. 13 maart 2013.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad stelt vooreerst vast dat uit de verklaringen van verzoekster op het Commissariaat-generaal (zie het verhoorverslag van 23 april 2014, p. 21-23) blijkt dat zij zich voor haar asielaanvraag hoofdzakelijk beroept op de problemen van haar moeder T.I.

In het kader van de (tweede) asielaanvraag van deze laatste heeft de commissaris-generaal op 12 maart 2008 een beslissing genomen houdende weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus; deze beslissing werd op 30 juni 2008 bevestigd door de Raad (RvV 30 juni 2008, nr. 13 522).

Het beroep bij de Raad van State werd verworpen.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook deze die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van de identieke asielaanvraag zijn afgelegd door familieleden. Immers dienen de asielinstanties, om zich een juist beeld te vormen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring, alle objectieve gegevens na te gaan die zij nodig hebben om een beslissing te kunnen nemen.

Gelet op het gezag van gewijsde van voornoemd arrest van de Raad van 30 juni 2008, staat de ongeloofwaardigheid van de problemen van verzoeksters moeder T.I. vast, en is de bevoegdheid van de Raad in het kader van dit beroep beperkt tot een beoordeling van de nieuwe elementen die door verzoekster worden aangevoerd.

De Raad stelt echter vast dat verzoekster noch tijdens haar verhoor op 23 april 2014 het Commissariaat-generaal (zie het verhoorverslag, p. 24), noch in haar verzoekschrift, nieuwe elementen aanbracht aangaande de problemen van haar moeder.

Verzoekster bleek integendeel onaannemelijk onwetend omtrent deze problemen.

Gevraagd naar de problemen van haar moeder antwoordde zij aanvankelijk: *"Ik weet dat niet. Ze werkte in Grozny en kreeg problemen"* (zie het verhoorverslag, p. 11).

Gevraagd wat voor problemen haar moeder dan precies kreeg, stelde zij slechts *"ze werd lastiggevalen door mannen. Tsjetsjeense mannen"* (zie het verhoorverslag, p. 11-12), gevolgd door *"ik weet zelfs niet of het Tsjetsjenen waren, normaal zouden het Tsjetsjenen moeten zijn in Tsjetsjenië, mijn moeder heeft me niet alles verteld. Ik heb maar een paar lijntjes doorgenomen, en het verhaal gehoord van mijn moeder waarom ze vertrokken is"* (zie het verhoorverslag, p. 12).

Zij kon niet meer aangeven dan *"ik begreep dat ze verkracht werd en ergens naartoe gebracht werd"*, en wist niet naar waar zij dan gebracht werd (zie het verhoorverslag, p. 15).

Voorts blijkt dat verzoekster zich voor haar verklaringen hieromtrent slechts baseert op wat zij zou gelezen hebben in het document dat zij via via kon bekomen met het oog op haar asielprocedure (zie

het verhoorverslag, p. 12) en wat zij van haar moeder zou vernomen hebben (zie het verhoorverslag, p. 12, 14, 23). Zij liet echter na zich beter te informeren.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van de problemen van haar moeder T.I., waarop verzoekster zich beroept en waarover zij bovendien uiterst vage verklaringen aflegde, kan in hoofde van verzoekster dienaangaande evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in het Vluchtelingenverdrag.

De beweringen in het verzoekschrift dat *“de vrezen van vervolgingen staan in het gehoor van CGVS”*, dat haar moeder verkracht werd en daarna een relatie had met een man zonder te trouwen, dat verzoekster hierdoor haar gezin vreest en dat een asielaanvraag ook kan worden ingediend wegens de situatie van haar moeder, doen geen afbreuk aan het bovenstaande.

De Raad merkt volledigheidshalve nog op dat verzoekster geenszins aannemelijk maakt dat zij een vrees vervolging koestert ten opzichte van haar land van herkomst omwille van haar langdurig verblijf in België of omwille van het feit dat zij een ongehuwde moeder is (zie vragenlijst DVZ van 25 november 2013, vraag 3.5).

Op de vraag op het Commissariaat-generaal of zij, naast de problemen van haar moeder, nog andere redenen had voor haar asielaanvraag, antwoordde zij slechts: *“Ja. Ten eerste wil ik mijn man niet meer zien. Dat. Ja”* (zie het verhoorverslag, p. 24).

Aangezien deze problemen zich in België manifesteerden en haar echtgenoot permanent verblijf houdt in België, kan dit geen aanleiding geven tot de toekenning van de vluchtelingenstatus ten overstaan van haar land van herkomst.

In het verzoekschrift wordt nog aangevoerd dat vrouwen in *“Tsetsjenië” (sic)* minder rechten hebben dan mannen, dat ze minder vrijheid hebben en geen relatie met een man mogen hebben tenzij als gehuwden, dat zij deel uitmaakt *“van de specifieke sociale groep ‘vrouwen’ die niet dezelfde rechten hebben volgens de tsjetsjeense tradities” (sic)* en dat *“de toestand van vrouwen in Tsetsjenië steeds meer vernederend”* is, wat volgens het verzoekschrift ook blijkt uit een verslag van *“Centre de défense des droits de l'Homme ‘Mémorial’ et du Comité ‘Assistance civique’”*.

De Raad benadrukt dat het behoren tot een bepaalde sociale groep er niet automatisch op wijst dat de betrokkene wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers aantonen, zelfs al behoort hij tot een specifieke sociale groep, dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de vluchtelingenrechtelijke zin tegen dewelke een staat niet wil of niet kan beschermen, wat *in casu* -gelet op bovenstaande vaststellingen- niet het geval is.

De verklaring van S.G., die verzoekster toevoegt aan haar verzoekschrift en reeds neergelegde op het Commissariaat-generaal, strookt niet met de verklaringen die haar moeder en grootmoeder in het kader van hun veelvuldige asielprocedures hebben afgelegd.

Bovendien betreft het slechts een fotokopie, waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht omdat dit door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen is (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X).

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een relaas waaraan geen geloof wordt gehecht, kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt daarnaast dat er in Tsetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van *“COI Focus Tsetsjenië. Veiligheidssituatie”* van 24 juni 2013 stelt de Raad immers vast dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen.

De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoont.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE